

Ra - ní mne: však ja - ká rá - na? Rá - na z ru - ky Kri - sta brá - na.

Vsku - tku ne ní to ra - ně ní, když jde z lá - sky, ne z ha - ně - ní.

1. Raní mne: však jaká rána?
Rána z ruky Krista brána.
Vskutku není to ranění,
když jde z lásky, ne z hanění.

2. Onen mrzký lokajíček
a nečistý mysliveček
jiným ať svou střelou hrozí,
mé srdce se ji nezhrozí.

3. Lučiště své Láska Boží
natáhlať jest: a své zboží
vystřelila. Ach má duše,
nemiluj lstivé Venuše!

4. Který si vše dobře přeje,
nechť se té příšeře směje.
Ať jest Bohu cíl a konec,
toť chce Ježíš mít nakonec.

5. Lítej, ó střelo laskavá,
v srdci lidském pronikavá,
nepřestávej mne raniti,
zlou krev ze mne vypuditi.

6. Raní, raní Krista láska,
po níž bývá velká částka
nebeského veselí
bez odkladu, bez prodlení.

7. Kdož by tak raněný býti
nežádal a s smrti sjíti?
Ač se smrt tam nenachází,
když Ježíš do srdce vchází.

8. Vítej, střelče milující,
lidské srdce zbojující,
čím více budeš raniti,
tím více budeš hojiti.